

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XI, číslo 3

únor 2003

cena 5 Kč

ANKETA ANKETA

PRVNÍ LÁSKY

**SLAVNOST
PÍSMENEK**

**MALÉ
VZPOMÍNÁNÍ
ANEŽ
VÁNOČNÍ
PREMIÉRA**

*„Baťovské
roztleskávačky“*

**ČTVRTÁCI NA
HORÁCH**

**IN & OUT pr o
t eenager y**

Čas nám plyne jako voda a my se opět setkáváme po dvou měsících u našeho únorového čísla. Zima už nám pomalu končí, zato učení se po jarních prázdninách rychle dostává do svého tempa. Nesmíme však zapomenout na svátek zamilovaných, který je již za námi. Určitě jste dostali nějakou tu valentýnku od svých kamarádů, a pokud ne, tak vám určitě udělá velkou radost náš časopis, který jsme pro vás s láskou připravovali..

Tak doufáme, že jste si o prázdninách pořádně odpočinuli a načerpali spoustu nových sil, nejenom ke školní práci, ale i na přečtení dalšího čísla našeho časopisu Malíček.

Vaše redakční rada

ANKETA

ANKETA

ANKETA

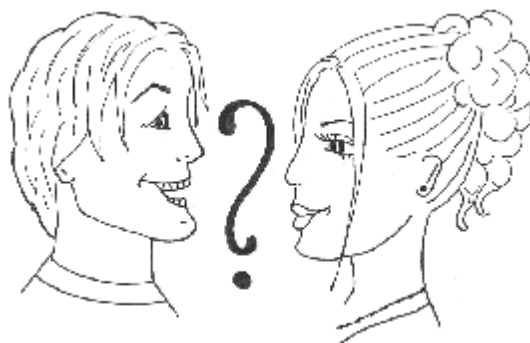
*Chodíme spolu do jedné třídy, potkáváme se na chodbách, míváme se v jídelně. Někdy lhostejně, jindy na sebe chceme upozornit. Kluci machrují, holky nevědí, jestli mluvit jako kluci nebo na sebe upoutat pozornost oblečením či vtipnými smskami. **Co si o nás myslí druhé pohlaví? To si přečtete v následující anketě.***

Pavel V. A: „Nelíbí se mi hloupé holky, ale líbí se mi jejich vlasy a jinak úplně všechno.“

Aneta VI. A: „Mám ráda chytrý a inteligentní kluky. A nesnáším sprosté kluky.“

Aneta VI. B: „Líbí se mi, když jsou hodný, ale nelíbí se mi, když jsou praštěný.“

Marcel VI. B: „Holky mají nejhezčí oči, ale nelíbí se mi jejich nepřírozenost.“

Tomáš VI. B: „Je ošklivé, když jsou panovačné a pyšné, ale jsou hezky hubené a mají hezké pozadí.“

Radka VII. B: „Nejlepší kluci jsou modroocí blondáci, ale nemám ráda, když se vytahují.“

Vilém VII. B: „Líbí se mi hezké holky, chytré a vtipné. Naopak se mi nelíbí namyšlené holky.“

Káťa VIII. B: „Nejhezčí na nich je jejich úsměv a nejhorší jejich vulgárnost.“

Tomáš VIII. B: „Nemám rád, když jsou holky malé, ale líbí se mi jejich zadeček a řadra.“

Filip VIII. B: „Pro mě jsou nejhezčí holky ty, které jsou milé a mají hezké ruce. Nelíbí se mi ty, které mají placatý zadek.“

Alena IX. A: „Kluci by měli mít tělo samý sval a šlachy. Některým „týpkům“ sluší nagelovaná ofinka, no prostě by měli mít atletické postavy. A nelíbí se mi neupřímnost a lež.“

Dan IX. B: „Nemám rád holky větší, než jsem já, ale líbí se mi hnědovlásky a jejich hezké nohy.“

Radka IX. B: „Nelíbí se mi, když říkají hloupé vtipy o blondýnách, a líbí se mi upřímnost, vtipnost a jejich vzhled.“

Aleš IX. A: „Na holkách se mi líbí postava, dobrý charakter, oči, vlasy, pusa. Nelíbí se mi však, když jsou namyšlené a chamtivé.“

paní učitelka Jirková: „Beru je takové, jací jsou.“

A. Tichá a K. Emrová, IX. B.

PRVNÍ LÁSKY

14. ÚNORA JSME SI PŘIPOMNĚLI SVÁTEK VŠECH ZAMILOVANÝCH – SV. VALENTÝNA. V TENTO DEN SI LIDÉ DÁVAJÍ DÁRKY A VZPOMÍNÁJÍ NA PRVNÍ LÁSKY. PROTO JSME SE VYDALI PÁTRAT DO ŠKOLE, ABYCHOM SE DOZVĚĎELI, NA JAKÉ LÁSKY VZPOMÍNÁJÍ PANÍ UČITELKY A PÁNÍ UČITELÉ Z NAŠÍ ŠKOLY. JAK TO DOPADLO, SI PŘEČTĚTE V NÁSLEDUJÍCÍCH ČLÁNCÍCH.

paní učitelka Hana Šustrová

Nejraději vzpomínám na svoji první lásku, která mě potkala, když jsem chodila do tanečních, to znamená kolem patnáctého roku života. Potkala jsem tam hochu, který měl mnoho stejných zájmů jako já. Upřímnost tohoto vztahu dokazuje to, že jsem kvůli němu absolvovala taneční dokonce třikrát.

paní učitelka Kristýna Jirková

Když jsem poznala svoji první lásku, bylo mně neuvěřitelných šest let. Byla to spíš taková platonická láska, která trvala asi čtrnáct dní. Když jsem trávila své prázdniny na chatě, náhle se tam objevili noví sousedé a s nimi i tento chlapec. Ráda vzpomínám na to, jak jsme se spolu schovávali a hráli si spolu. Nakonec jsem od něho dostala dřevěný nůž, který mám schovaný dodnes.

paní učitelka Miroslava Bukáčková

Jak jsme se všichni přesvědčili, většina žen dává přednost své první lásce. Toto tvrzení platí i u mě. I když to nebyl první hoch, který se mi líbil, tento vztah byl nejopravdovější. Jmenoval se Petr a chodil do sedmé třídy, ale já teprve do čtvrté. Ale v lásce věk nehraje žádnou důležitou roli. Scházeli jsme se v lesíčku u trati na Dukle a do písku jsme vyrývali různé obrázky a nápisy, které jsme potom zase přikryli pískem. Potom jsme přejížděli po tom místě rukama a zkoušeli hmatem poznat, co tam bylo napsáno nebo nakresleno.

paní učitelka Hana Musilová:

Až po uši jsem se zamilovala v sedmé třídě. Chodil se mnou do jedné třídy. Naše rande byla vždy složitě promyšlená. V tuto dobu se najednou o hodinu prodlužovaly hodiny rytmiky. Rodiče si mysleli, jak pečlivě nacvičujeme na vystoupení, a my jsme zatím u hřbitovní zdi ruku v ruce pozorovali okolo jedoucí vlaky.

paní učitelka Helena Drašíková:

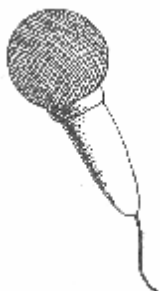
Nejraději vzpomínám na první lásku, kterou mi všechny holky ze třídy záviděly. Prožila jsem ji s Kamilem v 8. třídě. Měl tmavé vlasy, modré oči a byl vysoký. Prostě pravý opak mého manžela.

pan učitel Robert Kočí:

Nejraději vzpomínám na tu první. Bylo to ve školce, ale už nevím, jak se jmenovala. Pamatuji se, že jsem se s ní dokonce oženil a za svědka mi šel pan učitel Ondřej Zítka. Trvalo to asi týden.

Lukáš Krčil, Aneta Paulů, Lenka Marhanová, Martin Vápeník, VI. A, Jana Strašková, VII. A

Seznámení s novými učiteli

Jistě všichni znáte paní učitelku IVANU BROŽOVOU, která k nám přišla ze Základní školy Sladkovského. Učí u nás český jazyk, výtvarnou výchovu, a hlavně je třídní čtvrtáčeků. Ale určitě nevíte, kdy se nejvíce bála nebo jaká byla její první láska. Jestli se o ní chcete dozvědět něco více, přečtěte si náš článek.

Jak vzpomínáte na svoji povinnou školní docházku?

Moc dobře. Byli jsme prima parta a dost si pomáhali.

Chtěla jste být vždy učitelkou?

Vždycky ne. Asi v šesti letech jsem chtěla být kadeřnicí. Ze základní školy jsem šla na gymnázium s cílem, že se stanu dětskou lékařkou. To jsem si brzy rozmluvila, protože se bojím injekcí, ale u dětí jsem zůstala.

Patřil mezi vaše oblíbené předměty i český jazyk?

Ano, patřil. Proto jsem ho začala studovat.

Co vás na vaší práci baví?

Není jednostranná a hlavně je to práce s dětmi, což je fajn. Také se při ní stále něco nového učím.

Co vám v poslední době udělalo největší radost?

Největší radost mi udělali mí čtvrtáčekci, když se začátkem února na lyžařském kurzu naučili všichni lyžovat.

Co vás vyléčí ze špatné nálady?

Já moc často nemám špatnou náladu. A když ji mám, tak mně rozhodně pomohou moji žáci, a nebo si doma pustím nějakou hezkou muziku.

Co děláte ráda ve volném čase?

Ráda jezdím s rodinou na kole, nejraději do přírody. Ráda šiju, pečů a hlavně odpočívám u knížky.

Která kniha vás v poslední době zaujala a proč?

Zaujala mě kniha od Olgy Sommerové „O čem sní ženy“. Někdy si totiž člověk neuvědomuje, jak různí lidé v různých podmínkách žijí. Jak musí být silní, aby své osudy snášeli.

Který film máte ráda?

Těch je také hodně. Mám ráda filmy od panů Svěráka a Smoljaka, Kulový blesk, Na samotě u lesa,...

Co vás dokáže pořádně naštvat?

Hloupost a závist.

Jaká byla vaše první láska?

Spolužák z první třídy, což byla platonická láska. Ale je zajímavé, že na střední škole už byla opravdová.

Kdy jste se nejvíce bála?

Nebála jsem se o sebe, ale o syna, kterému tehdy bylo asi 7 let. Byli jsme na letišti v Berlíně podívat se na velká letadla a oslovila nás letuška (černoška). Povídali jsme jí, proč jsme na letišti, a ona nabídla, že nás vezme dovnitř do letadla. Před vstupem na plochu však upřesnila, že vezme jen děti. Znejistila jsem a mladší syn odmítl, že beze mě nepůjde. Starší syn, který letadla miloval, s letuškou odešel. Letištní policie nás však ujistila, že se syn vrátí v pořádku. A opravdu. Za půlhodiny se vrátil s rozzářenýma očima a vyprávěl, co všechno viděl a kde v tom letadle byl. Pro mě ta půlhodina byla nekonečná.

Romana Severýnová a Lenka Marhanová, VI. A

MALÉ VZPOMÍNÁNÍ ANEB VÁNOČNÍ PREMIÉRA

Zbývá týden do vánočních prázdnin a na naší škole je rušno. Děti pečou cukroví, zhotovují svíčky ze včelího vosku, dokončují keramiku, zdobí stužkami vánoční koule. Sedmáci denně nacvičují „živý betlém“, malé děti zase trénují koledy, chodba do jídelny se mění ve výstavní síň a připravuje se na aukci. A proč to všechno? Naši školu čeká premiéra – vánoční jarmark.

Přípravy vrcholí ve čtvrtek 19. prosince. Po celé škole voní jablečný závin. Venku mrzne, až praští. Pomalu se stmívá a nádvoří školy osvětlují svíčky. Kolemjdoucí láká vůně vánočního punče, nad ohněm v kotlíku čeká teplý čaj. Nádvoří se pomalu zaplňuje, z oblohy na nás shlížejí miliony hvězd. Jsou to sice už dva měsíce, ale pojďte si s námi zavzpomínat.

Jarmark jinýma očima

aneb jak nás viděly ...

„Jsem zvědavá, jak dlouho tu budu mrznout. Doufám, že si mě brzy někdo koupí, schová někam do teplíčka, vezme domů, no a tam mě někde vystaví. To budu mít radost já a vlastně i ti lidé ze mě. Jů, to bude prima,“ sní si takhle jedna čarodějnice na pultě, ta keramická. Zmizela rychle v něčí tašce. Dostala se do tepla a tím se jí první část přání splnila. Zato my tu mrzneme a prodáváme vesele dál. Snad se jí splní i zbytek přání a nám to naše taky. Chceme už mít prodáno a jít se ohřát k ohni.

Tam už si navzájem stěžují z jedné strany promrzlé a z druhé upečené ruce. Je jich tam několik párů. „Jo, jo, řeknu vám, to je dneska ale zima. Takovou nepamatuji,“ nahlas myslí pravá. „Já si budu přát nové rukavice. Doufám, že to ty nahoře napadne! Že jo, holky,“ říká levá! „Je někdo proti?“ táže se levá. „Ne!“ odpovídají ostatní. Je čas Vánoc a i ruce si mohou něco přát. Vždyť každý má své sny a přání a kdy jindy by se měly plnit, když ne o Vánocích?!

U ohně je taky Pěťova kytara. Je chudák celá nachlazená, že ze sebe ani hlásku nevydá. A tak musí rozmrznout. To má kytara z toho, že je moc hodná a ochotná. „Kdybych zůstala doma, tak mám svůj hlas v pořádku. Ale zažila bych to, co tady?“ přemýšlí v duchu kytara.

Každého jistě zahřeje na duši i na těle čajíček nebo punč. Ani ten to však nemá lehké. „To víte. Já jsem pěkně vyhrátý, nic mi nechybí, a najednou mě kdosi vezme do ruky, studené ruky, a to mně jen přeběhne mráz po zádech. Copak teprve ty chladné rty a zima kolem?! To zchladnu a jsem studený! Ale když mě vypiješ rychle, tak nám bude oběma dobře,“ radí čerstvě uvařený čajíček.

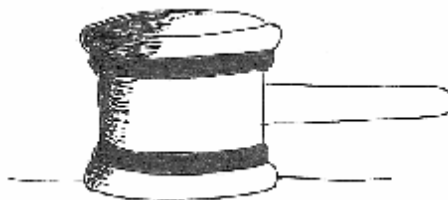
Veronika Šustrová, IX. B

Byla zima, až praštělo, a mě, časopis Malíček, jako poslední chtěli už už prodat. Drželi mě ve studených dlaních a nabízeli mě kolemjdoucím. Smůla! Všichni měli mé bratříčky. Prodavači se na mě zkoumavě dívali a někdy ve mně zalistrovali. Šli si pro kaštiny a chodili od stánku ke stánku. Nakonec mě prodali jedné starší paní, která byla tak štedrá, že za mě zaplatila 20 Kč. To mě velmi potěšilo.

Romana Severýnová, VI. A

Aukce obrazů

„Katko, mám k tobě prosbu,“ oznámil mi pan učitel Škrlík a já netušila, co má za lubem. Lezlo to z něj jako z chlupaté deky a ne a ne se vymáčkout. Až to přišlo: „Nechtěla bys uvádět aukci obrazů?“ To víte, polil mě pot z obavy, že to nezvládnu, ale zvědavost byla větší.

A tak jsme si plácli. Pan učitel s pocitem, že tomu ještě něco chybí, prohlásil: „Katko, ty potřebuješ partnera!“ A tak začalo shánění. Nejdřív jsme pokukovali po klucích z devátých tříd, ale v okamžiku, kdy jsme měli dějepis a Martin Balon měl za úkol zahrát Marii Terezii, bylo rozhodnuto. Můj partner byl na světě.

Nastal den „D“. Jako správní moderátoři jsme měli zvolit společenský oděv. Musím přiznat, že Martin mě svými šaty absolutně zastínil. Černé sako, motýlek a společenské kalhoty mu opravdu slušely. Asi půl hodiny před aukcí jsme dostali instrukce a s pocitem nejistoty jsme běhali zbrkle po škole. Uklidňoval mě však pocit, že se můžu na Martina spolehnout. Hrajeme spolu totiž v divadelní hře „Splněný sen“ manželskou dvojici, a tak už jsme věděli, jak vypadá reakce toho druhého, když si neví rady. Náš výstup měl začít asi za deset minut. Aukční síň byla nabitá lidmi, kteří byli zvědaví, co se to tu děje. Deset minut uteklo jako nic a my jsme měli začít. Jedna z instrukcí pana učitele zněla: „Nezačínejte beze mne!“ Jak řekl, tak jsme také učinili. Lidé se začali rozcházet v domnění, že se tu nic neděje, a když konečně přiběhl pan učitel, síň byla skoro prázdná. Zpátky je však nalákal ohlušující zvuk zvonu, kterým Martin začal zvonit tak, že lidé litovali, že sem zabloudili, a pokoušeli se uprchnout. Útěk však nebyl úspěšný, protože tam bylo více lidí, než je vůbec možné.

„Dobrý podvečer, dámy a pánové, vítáme vás na dnešní aukci . . . “ a už to jelo. Naše obavy byly naprosto zbytečné. Pan učitel Škrlik hrál jednoho z diváků, který si s sebou vzal kameru. (Byl vskutku nenápadný.) Sem tam zauvažoval o koupi obrazu, ale nasadit vyšší cenu se neodvážil. Většinu obrazů Aničky Čechové a jiných autorů zakoupila jedna rodina, která pobavila okolí svými rodinnými spory, kdo dá víc. Ostatní diváci byli trochu nesmělí a zakoupit nějaký obraz se neodvážili. Alespoň jeden obrázek si vybojovala žákyně naší školy a měla z něj obrovskou radost. Nám se celá aukce líbila a doufáme, že i vám. To, co řekl pan učitel, to celé vystihuje: „Celá akce byla věru povedená!“

Kateřina Němcová, VIII.B

Představujeme vám

Jednou z akcí, kterou jste mohli navštívit na předvánočním jarmarku, byla i vernisáž mladých malířů z naší školy. Na závěr se konala i dražba některých děl. A proto vám teď představíme ty, kteří vystavovali své obrazy.

MARTINA ŠÍPKOVÁ, 13 LET

Malovat jsem začala už v dětství. Můj první obrázek byl namalovaný voskovkami a zdobil stěnu v tatínkově pokoji. Od té doby už uběhl nějaký čas a já jsem začala věnovat malování více času. Chodím se zdokonalovat do Základní umělecké školy v Chrudimi. Nejraději maluji zátiší (třeba nějaký

džbán a vedle něj ovoce, nebo hrnek a podobně) a to giokondami [džokondami], pastelkami nebo temperovými barvami. Často chodím malovat do přírody, protože máme chatu v nádherném prostředí. Jestli bych se chtěla tímto oborem živit, to nevím, ale jedna z možností to je. Mým vzorem je malířka Hana Lomozová a pan Luboš Frídl. Od obou mám doma obrazy a s oběma jsem se setkala. Samozřejmě mám doma malířské vybavení, jako je stojan, paleta, barvy, pastely. Co bych chtěla vzkázat začínajícím malířům? Že je to musí bavit, protože bez nadšení k tomuto oboru se nic nepovede. Co bych chtěla dokázat? Aby se mé obrázky všem líbily.

KAMIL VAŘEČKA, 13 LET

Já jsem začal malovat asi ve třech letech. Nejraději maluji přírodu. A čím? No přece olejem. Máme chalupu v Železných horách, a tak chodím malovat do přírody. Mým vzorem je Josef Minařík, který mě to učí. Chtěl bych dokázat, aby se mé obrazy líbily všem kolem. Živit bych se tím ale nechtěl. Malování zůstane jenom mým koníčkem. Kreslím ve svém volném čase. Právě teď maluji zasněženou krajinu. Doma mi samozřejmě nechybí žádné vybavení. Můj vzkaz pro ty, co se chtějí stát malířem, je, že malovat může každý, ale musí k tomu mít vztah a srdce. Malování mi dává hlavně odpočinek.

MARTIN RÖHRICH, 13 LET

Maluji od narození. Svůj první výkres jsem vytvořil asi ve třech letech. Dřív jsem chodil do základní umělecké školy. Nejraději maluji přírodu olejovými barvami. Doma mám všechno, co malíř potřebuje. Teď maluji zátiší s kopretinami pro babičku. Já kreslím hlavně ve svém volném čase, a toho moc není, ale přesto obrazů je hodně. A těch hodně obrazů končí stejně u známých. Malováním bych se živit nechtěl, ale chtěl bych v něm hodně dokázat. Můj vzkaz je: Dejte do toho všechno a začněte. A co mi dává? Hlavně odpočinek, relaxaci a obohacuje fantazii.

ANNA ČECHOVÁ, 14 LET

Začala jsem kreslit v 11-ti letech. K malování jsem se přivedla víceméně sama. Nejraději kreslím slunečnice, nebo nějaké květiny. Velice ráda používám olejové barvy. Od malířů, nebo lidí, kteří tomu rozumí, si nechám poradit, ale v nikom jsem vzor nenašla. Nejlépe se mi tvoří doma s rádiem na „plné pecky“. Právě teď kreslím vázu, ve které je láhev se šampaňským a pod vším je látka. Kreslením bych se živit nechtěla, ale ráda bych učila na nějaké škole výtvarnou výchovu. Myslím, že bych svedla někoho naučit kreslit, protože všechny základy znám. Těm, kteří chtějí začít malovat, bych vzkázala: Stačí tužka a papír a věřit si. Z výstavy tady ve škole mám takové všelijaké pocity, protože si teď na mě lidi ukazují a říkají: „Jé, hele to je ta, co umí malovat!“ Ale stejně převažuje ten dobrý, protože mamka byla velice pyšná. A co mi malování dává? Hlavně odpočinek a relaxaci.

Martina Šípková, VII. B

„Baťovské roztleskávačky“

Máme si rozmyslet, zda půjdeme na soutěž Děti dětem, která se koná ve sportovní hale jen jako diváci, a nebo jako roztleskávačky. Tak jsme kývli. Ale nebylo to jen tak. Kluci musí být oblečeni v sukni a holky naopak v kraťasech. No, co bychom neudělali pro legraci.

A tak se poprvé scházíme na zkoušku. Je nás tu požehnaně. Máme něco jako ty třásně, co můžete vidět v amerických filmech, a Pěťa nám říká pokřik, kterým budeme fandit. „Malíci jsou nejlepší, Malíci jsou fajn! Malíci jsou nejlepší, Malíci jsou fajn!“ A předvádí nám naše budoucí vystoupení. Já s Romčou nemáme prozatím třásně, a tak cvičíme chvíli bez nich a pak se jdeme podívat zepředu, jak to ostatním jde. Je to k nevydržení. Po chvíli leháme k zemi.

Loudat se? Ani náhodou. Dnes jdeme do školy rychle. O půle máme totiž poslední zkoušku. „Ty jo, vám to ale sluší!“ je slyšet za každým rohem. Kluci vypadají jako děvčata vážně báječně, a když si uvědomíte, že je znáte jako „normální“, tak je to od nich hezké, co dokáží udělat pro smích druhých. - To se jim vážně podařilo.:o)

Ílívau. Ve vzduchu lítá spusta zvuků. Je slyšet i potlesk. Je vidět, že vzbuzujeme značnou pozornost. Teda hlavně kluci. Protože my, holky, tu máme konkurenci. Jsou však ve stejnokrojích, a to už vyšlo z módy. A tak nakonec větší pozornost diváků získáváme my. Je vidět, že zaujímáme i moderátorku Katku Hrachovcovou, která k nám občas slůvkem zabloudí.

Každou volnou chvíli se střídají dva hosté. Skupina Lavina a zpěvák, kterého můžete znát z muzikálu Pomáda, Jaroslav Šimek. My se přitom kýveme do rytmu a děláme profesionálům křoví. Ale potom už nás opět volají povinnosti. Naše družstvo jde soutěžit. A tak jdeme na věc a z plna hrdla fandíme. Snad jsme něco platní. Nasazujeme pokřik číslo 2: „My máme Davida, my to vyhrajem.“ Nastává rozhodující chvíle. Je tu poslední soutěž a na prvních dvou místech je stav nerozhodně. Držíme pěsti a křičíme z posledních sil, aby se to povedlo. Chvíle napětí je nekonečná, tak kdy už budou výsledky?! A je to tady! Nejlepší dresy majííí Draci. No tak nic. To nevádí, tohle není důležité. Nejlepší pokřik majííí Malíci! Ano, to je super a správné rozhodnutí. Je dobře, že někdo vyslyšel naše hlasivky. Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Ale přesto, kdo vyhrál celkově, se dozvíte přečtením počátečních písmen odstavců. Moc se nám tu líbilo, zažili jsme spoustu legrace a vyzkoušeli něco nového. Těšíme se na další podobnou akci!

Veronika Šustrová, IX. B

SLAVNOST PÍSMENEK

Když jsme se ráno probouzely, musíme přiznat, že do školy se nám moc nechtělo (raději bychom strávily následující hodiny v měkoučké a vyhřáté postýlce). Jenže to jsme ještě netušily, co nás čeká. Ráno nám paní učitelka oznámila, že prvňáčci v obou třídách mají Slavnost písmenek a my bychom je měly navštívit. Super, problesklo nám hlavou. Jaké to asi bude, říkaly jsme si, ale to už se blížila osmá hodina a my se vydaly do I. A.

Jen se usadíme na židlích, už nás vítá paní učitelka. Všude sedí mnoho rodičů a určitě jsou také zvědaví, jak to v té první třídě chodí, co se jejich ratolesti za ten půlrok naučily. Nejprve se paní učitelka zeptá všech dětí, jestli se do školy těšily, a sama jim poví, na co se těšila ona. Snad všechny děti šly do školy s úsměvem na tváři a určitě i plné očekávání: „Jaké asi bude to vysvědčení?“ Potom, co i ostatní děti sdělí své pocity, následuje první činnost. Děvčata si vylosují písmenko, které pak ukáží klukům prstovou abecedou nebo pomocí těla. Chlapci musejí uhádnout, o které písmenko se jedná. Někdy se to daří hned, někdy ne, ale společnými silami na to kluci vždy přijdou. Po chvíli si děti vymění úlohy, nyní hádají holky. Je to docela legrace. Už bylo uhodnuto poslední písmenko a paní učitelka čte dětem pohádku o písmenkách, podle které se pak zařazují do skupinek. Hned jak se naučí básničku, usedají do lavic (rozdělení do skupinek) a dostávají další úkol. Tentokrát mají složit slova z určeného počtu písmenek. Následně si vymyšlená slova přečtou. Paní učitelka je píše na tabuli a je slyšet dětské hlásky, které nadšeně sdělují, jaké další slovo by tam ještě mohlo být. Když paní učitelka dopíše poslední slovo, přichází na řadu písnička. Paní vychovatelka čte dětem text písně s názvem Abeceda od Dády Patrasové. Děti pozorně poslouchají a opakují po paní vychovatelce. Když už si písničku pamatují, zpívají ji spolu s rádiem (abyste rozuměli, mají přitom puštěnou kazetu s touto písničkou). Je to zábava. Na dětských obličejích je vidět úsměv. „Ty jo,“ říkáme si, tak tohle je perfektní. Hned bychom se k nim přidali. Prvňáčci se díky písničce naučí celou abecedu. Za chvíli se sami přesvědčí, že „Jedno písmenko nic není ...“, jak se zpívá v písničce. Dalším úkolem je napsat do dortu slova začínající na písmenko, které si na začátku vylosovali. Někteří to mají opravdu těžké. Vezměte si třeba takové G. Samy na něj zkusíme vymyslet slova a musíme přiznat, že to není tak lehké, jak se zdá. Některé děti zaslouží obdiv. Po dokončení dortu (mimochodem na prvňáčky čeká i opravdový dort), dostanou děti knížky, které jim koupili rodiče. Rychle roztrhnout balicí papír a už je knížka na světě. „Jé, to je Heidi,“ slyšíme holčičku, která právě rozbalila svou knížku. Je krásné pozorovat radostné jiskřičky v dětských očích. Škoda, že za chvíli už budeme muset jít.

Dvě hodiny utekly jako voda a my se musíme vrátit zpátky do deváté třídy. Vůbec se nám nechce, ale i na nás čeká vysvědčení.

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

PÍSMENKOVÉ PEČENÍ

Jsme moc rádi, že do naší redakce přicházejí stále nové posily. Některé tu moc dlouho nevydrží, protože zjistí, že s psaním článků do školního časopisu je spojeno hodně práce. Chce to opravdové nadšení a hlavně oči na stopkách. Zvědavost nechybí ani našim dvěma nejmenším redaktorkám – Šárce a Lence.

Zrovna jsme měli matematiku. Najednou začalo po škole něco krásně vonět. Omluvily jsme se z hodiny a zamířily jsme rovnou do kuchyňky, kde naši prvňáčci pekli písmenka. Prvňáčci jsou u nás už půl roku, a tak nás zajímalo, jak si vedou v pečení a proč zrovna pečou písmenka. Položily jsme jim několik otázek:

Z čeho písmenka pečete?

Z bramborového těsta.

Co budete dělat dál, když máte těsto hotové?

Uděláme z těsta písmenka, dáme je na plech, potřeme vajíčkem a dáme do trouby. Potom budeme mít písmenkovou slavnost.

Jaká pečete písmenka?

Umíme už celou abecedu, tak proto máme celou abecedu.

Recept: 250 g uvařených nastrohaných brambor, 250 g hery, 250 g mouky

Lenka Jandová a Šárka Žáková, V. B

Druháci na návštěvě v knihovně

Prvňáci mají za sebou první půlrok, umí už všechna písmenka a mohou si přečíst první knížku. Stávají se z nich čtenáři. Druháci už mají těch přečtených knížek za sebou jistě víc, a tak se jako zkušení čtenáři vydali hledat inspiraci do městské knihovny. Jak se jim tam líbilo, co všechno se dozvěděli, to nám sdělili sami.

ANEŽKA: Dozvěděla jsem se, že se nesmí špatně zacházet s knihami.

IRENKA: Povídali jsme si o ilustracích a ilustrátorech.

KRISTÝNA: Líbilo se mi tam. Mají tam čtyři oddělení – dětské, dospělácké, hudební a informační. Nakonec jsme si mohli číst knížky, co tam mají. Paní Řehulková nám říkala „přátelé“.

DAN: Hodně jsme se dozvěděli, jak se řadí knížky podle abecedy a jak se to taky pozná podle let. A mají tam taky multipočítače. Půjčil jsem si tam CD.

MICHALKA: Líbily se mi tam knížky Bolek a Lolek a Šmoulové. Knihy jsou seřazené podle abecedy na tři skupiny. Barva modrá je pro děti od 6 – 9 let, zelená pro děti od 10 – 12 let a červená od 12 – 15 let. Měli to tam moc pěkné.

ČTVRTÁCI NA HORÁCH

Na podzim loňského roku jsme se dozvěděli od naší paní učitelky skvělou novinu. „Jedeme na lyžák,“ zaznělo třídou. Od té doby jsme se nemohli dočkat měsíce ledna.

Je sobota 25. ledna 2003, 13.15 hodin a my odjíždíme směr Orlické hory. Naším cílem je Masarykova chata na Šerlichu. Přivítalo nás krásné počasí, mnoho sněhu a vytopená chata. Na týden náš nový domov. Holky obsadily dva největší pokoje, na kluky zbyly ty menší. Byli jsme seznámeni s denním režimem.

Je neděle a my se na svahu podle zdatnosti v lyžování rozdělujeme do pěti družstev. Já jsem byla v družstvu modrém. Vedl nás pan učitel David Hainall. Jeho cílem bylo nás naučit co nejlépe lyžovat. Dělali jsme malé i velké oblouky, jezdili ve vajíčku, skákali přes muldy a okusili jsme i „skokaňák“. Nejhorší překvapení nás čekalo uprostřed týdne. Kvůli poruše vleku jsme dupali do kopce po svých.

Když už z nás byli noví „Mayerové“, čekala nás další disciplína. Běh na lyžích. Trénovali jsme hlavně na lesních

běžeckých stopách a vyjeli si na pěkné výlety. Každý den jsme měli připravený bohatý program, který byl večer doplněný zajímavou přednáškou. Mně se nejvíc líbil pan učitel Hainall a jeho Mont Blanc.

Týden utekl a my balíme. Loučíme se s „Masaryčkou“, Šerlichem, s Orlickými horami. Domů se vrací skvělá parta čtvrtáků plná krásných zážitků. Už se těším, až všechno budu vypravovat rodičům. Byl to prostě parádní týden. „Horám zdar a dalšímu lyžařskému kurzu zvlášť.“

Nikola Hrouzková, IV. A

Floorballové drama

A je to tady!! Po krátké rozcvičce zaznívá z úst pořadatele: „Seřadte se do zástupů!“. Celkem je na turnaji, kterého se účastní i naše škola, osm družstev. Nejvíce se však obáváme družstva ze Základní školy U Stadionu, protože v minulých letech se naší škole nepodařilo tento tým porazit.

Rozhodčí nás seznamuje s pravidly, která jsme však již dříve několikrát probírali s naším trenérem, panem učitelem Kočím. Následuje zařazování mužstev do skupin po čtyřech. Je dobré, že náš kapitán Honza Vrabec nás vylosoval do skupiny, podle nás slabších soupeřů. Hrajeme v pořadí druhý zápas, a tak máme ještě poslední šanci radit se o naší taktice. Panuje mezi námi bojová nálada, i když někteří, včetně mě, jsou trochu nervózní. Konečně nastupujeme na hrací plochu a pan učitel Kočí křičí: „Nejdříve rozchytejte golmana!“ A už se ozývá „píísk“, které ohlašuje tu správnou chvíli na start utkání. Na druhé písknutí hrajeme s velkým nasazením a zatím se nám daří. Za chvíli dáváme náš první gól. Všichni se radujeme a vzájemně se povzbuzujeme. Nakonec náš první zápas vyhráváme. Odcházíme do šatny se trochu osvěžit. Po zaznění píšťalky hrajeme jako v předešlém utkání, tedy s velkým elánem. Máme stále tendenci hrát a hrát. I tento druhý zápas vyhráváme a začínáme si dělat naděje na vítězství. Začátek třetího zápasu nezačínáme však velmi dobře, ale po chvíli se vzpamatováváme a výsledek otáčíme v náš prospěch. Soupeř nám dal pořádně zabrat, ale vítězství nás již neminulo. Ve čtvrtém finálovém utkání proti nám nastupuje obávaná škola U Stadionu. Na první pohled je vidět, že jsou v dobré kondici, ale my si jdeme po svém. Píšťalka se opět ozývá a my na hřišti přímo „létáme“. Pan učitel Kočí nás na střídačce psychicky povzbuzuje a je vidět, že mu na tom záleží stejně jako nám. Také se to vyplácí a v zápětí se ujímáme vedení. Stav je 1:0 pro nás a my běháme až do poslední kapky potu. Za několik minut spějeme k výsledku 3:1 v náš prospěch. Stejný výsledek udržujeme až do konce zápasu.

Jsme první!! Je to veliký úspěch. Myslím, že tohoto výsledku bychom nedocílili bez pomoci pana učitele Kočího, když s námi trénoval a pomáhal nám odstraňovat chyby. Vítězstvím na tomto okresním turnaji jsme postoupili do kola krajského, kde se nám již tak nedařilo, jelikož proti nám nastoupili profesionální celky. Zde jsme skončili na posledním místě, vyzkoušeli jsme však i silné soupeře, na které je třeba se ještě mnoho připravovat. Doufám, že atmosféra vítězství z okresního kola zvítězí v našem celku nad horší náladou z kola krajského.

Kamil Vařečka, VII. B

Byli jako my...

Rádi se smějete? Chcete se dozvědět, jaké lotroviny prováděl pan učitel DAVID HAINALL

ve svých školních letech? Tak zbystřete své zraký a začtete se do tohoto článku.

Když jsem chodil asi do čtvrté třídy, museli jsme docházet do jídelny, která byla ve městě jen jedna. Chodily tam děti z celého města, a protože jsme museli stát dlouhou frontu, vyváděli jsme různé lotroviny. Jednou jsem dostal poznámku, která zněla: *Při čekání na oběd napodobuje hýkání osla a štěkání psa! Navíc nesnědl naloženou porci špenátu!*

Jednou, bylo to zrovna v osmé třídě, jsme s kamarády natřeli křídou hranu stolu, o kterou se náš (ne příliš hubený) pan ředitel opíral a která mu dosahovala až k rozkroku. Co se stalo, to si už sami domyslíte. Pan ředitel odcházel s bílou lištou na přední části kalhot.

Aneta Paulů a Martin Vápeník, VI. A

IN & OUT pr o t e e n a g e r y

IN je mít co nejvíce chlupatého „Leoše“ (tj. kožich pokřtěný slečnou Romi B.), na materiálu nezáleží, důležité jsou CHLUPY!

IN je vrátit se do dětských let a pořídit si plyšového mazlíčka na klíče. (SUPER TIP: můžete jej nosit i na batohu.)

IN Nezapomeňte také na gel, čím víc budete vypadat, jako když jste sáhli do elektrické zásuvky, tím víc budete zářit.

IN je tzv. „obojek“ (tak pokřtila takovou tu „šňůru“ u kalhot některých chlapců paní učitelka Dytrtová).

IN jsou ošoupané džíny. Navíc je to velice praktické. Takže, až zase budete hledat něco pod postelí a ošoupete si kolena, tak se nemusíte převlékat.

Super IN: je být IN!

OUT jsou jednobarevné bačkůrky a tzv. jarmilky.

OUT je být učený(á), stejně se s tím v koupelně hodiny moříte, potom foukne vítr a „celodenní“ práce je kdesi. (Takže stačí, že nemáte vši a hřeben vlasům občas ukážete.)

OUT je na začátku hodiny vstávat. Vždyť máme pusy, kterou někteří dokonce umí použít, a ty doby, kdy se muselo vstávat, jsou ty tam.

OUT jsou smradlavé ponožky. - Pokud zrovna nechcete být o samotě.

OUT jsou výmluvy typu „Mně ujel autobus“, zkuste radši něco originálnějšího. (Třeba: „Zamrzly mi dveře od bytu, a tak jsem se nemohl(a) dostat ven.“)

OUT je oblíbit si jedno slovo a neustále ho používat. Uvidíte, že tím za chvíli polezete ostatním na nervy a bude to vypadat, jako když vás doma nenaučili nic jiného.

OUT je dýchat na druhého nikotinové výpary. Nehledě na to, že kouření se ve světě už nenosí.

OUT je tvářit se inteligentně. Stejně vám nikdo neuvěří!

Pár slov na závěr: Noste to, co je vám pohodlné. Řiďte se tím, co se vám líbí, co je vám blízké, ale hlavně srdcem. Mozek není od věci také občas zapojit! :o)

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

☀ Otcovské radosti* a strasti* Pěti Batí*

Rada třetí: „Připravte si pro svého potomka spousty různých her. Počítejte ale s tím, že on si vymyslí své vlastní – a to MNOHEM zábavnější...“

Náš syn Jakub si s přibývajícím věkem (vždyť už mu je sedm měsíců...) hledá další a další nové zábavy a zpříjemnění svého života. Od hrátek typu poškrábání celého obličeje člověka, který ho právě chová, nebo se dokonce odvážil položit se vedle Kubíčka do horizontální polohy, přes vrážení prstíků do různých objektů (nejlépe pak očí jiných tvorů), až po umění přemístit dudlík ze své pusy pod postel rodičů (naprosto a úplně nechápu, jak tohle dokáže – v podstatě to odporuje všem fyzikálním i jiným zákonům). Přál bych vám vidět jeho výraz, jak nás pozoruje při hledání již zmíněného dumladla.

V současnosti pak pracuje na zdokonalení další z řady různých hříček. Představte si následující situaci: Vaše dítě zbožňuje pohyb létací, takže s ním neustále pohazujete nad hlavou, děláte letadlo, atd. A na něm je vidět, jak jen jen čeká, až se na chvíli zastavíte. Pak přichází Kubova chvíle. Nachází se přímo nad vaším obličejem, vy se vesele usmíváte směrem nahoru a vtom... rychlé zaměření, zacílení a výstřel! Synáček už dosáhl takové virtuozity v míření, že se svojí slinou bez problémů trefí přímo do vaší pootevřené pusy.

A jak se dítě vyvíjí a přichází se stále novými a lepšími nápady, nezbyvá nám nic jiného, než se těšit na další zábavičky, které si na nás připraví.

Nejedno překvapení

Jistě jste zvědaví, kohopak tentokrát potěšili nebo překvapili domácí mazlíčci. V tomto čísle jsme o příběh poprosili Martinu Šípkovou, která nám vyprávěla o svých pejscích. Naštěstí její příběh, ostatně i jako ten předchozí, dobře dopadne.

Bylo léto, začínaly velké prázdniny a celá naše rodina čekala na štěňátka naší fenečky Nikynky. Třetí den prázdnin jsme odjeli na nákup do Pardubic. A když jsme se vrátili domů, čekalo na nás milé překvapení. Naše Nikynka měla pod sebou jedno roztomiloučké štěňátko s bílým flíčkem na hrudníčku. Mně zrovna koupili nové kolečkové brusle, a tak jsem šla ven za kamarády říct jim tu novinu. Jenomže než jsem dojela z kopce, maminka na mě volala, že máme další štěňátko. A opravdu! Druhé bylo vlnité, jako kdyby mělo trvalou. Potom se rozběhlo tzv. návštěvní období, kdy chodili lidé z ulice, známí, kamarádi a koukali na naše psí ratolesti. Uběhla nějaká doba a my si užili spoustu legrace, ale přišla ta otázka, komu pejsky věnovat. Já a brácha jsme byli zásadně proti darování, ale maminka nám vysvětlovala, že to prostě nejde. Tedy do té doby, než maminka zjistila, že tatínek si chce miláčky ponechat také. A maminka nám dala podmínku: „Bud' půjdou z domu psi, nebo já!“ A co na to jednoznačně my? „Psi zůstanou doma!“ A maminka si sbalila věci a odešla. Dva dny byla pryč, ale třetí den jsem odhalila, že je u babičky. A teď nastoupil tatínek a přemlouval maminku. Po dlouhém neúspěšném žadonění se maminka rozhodla, že tedy ano, ale dala si podmínku, že alespoň jedno štěně půjde k dědečkovi, Ale ani toto její rozhodnutí se neuskutečnilo. Po chvíli dalšího žadonění, přemlouvání a slibů to mamka vzdala. A tak máme doma nejen všechny pejsky, ale i maminku.

Začala dlouhá pouť s psíky. Byla spousta věcí k řešení. Ale k našemu štěstí si je maminka oblíbila natolik, že by už je nedala. První problém nastal ve chvíli, kdy si naše maminka myslela, že jedno štěně je kluk a druhé holčička. Pozvali jsme odborníky z ulice, kteří už mají se štěňátky zkušenosti, aby zjistili, jestli je to pravda. Většina rozhodla, že to s bílým hrudníčkem je klučík a kudrnaté je holčička. Tak teď jsme měli dvě holky a jednoho klučika. Další den jsme vymysleli jména. Holčička bude Cindy a klučík Deny. Jenomže, když jsme navštívili zvěrolékaře, řekl nám, že to jsou obě holčičky. Ale co! Jména jsme jim nechali a tak jsme měli Cindynku a Denynku a mámu Nikynku. Štěňátka se měla k světu a začala pořádně lumpačit. Nebyla k udržení.

Jednou k večeru jsme na zahradě grilovali. Nikynka štekala před domem, Cindynka nám ležela do křoví, ale Denuška tam nikde nebyla. A tak jsem ji šla hledat. Co ona nevymyslí! Našla jsem ji před domem, jak si udělala brigádu a všechny boty, co byly v zádveří, jednu po druhé ve své malinké tlamičce vynosila na trávu do úhledné pyramidy. Bylo tam alespoň šest párů. Od té doby už pěkně ty naše holčičky vyrostly, ale takhle lumpačivé jsou pořád.

Maminka je dnes ráda, že jsme si je nechali. A říká, že tolik lásky by nikde nenašla. Jsou členy naší rodiny!

J. Machová a V. Šustrová, IX. B a Martina Šípková, VII. B

NENÍ PROFESE JAKO PROFESE

*Jak jsme vám již v minulém čísle slíbili, přinášíme vám rozhovor se **staniční sestrou interního oddělení chrudimské nemocnice, paní Vendulou Janáčkovou**. Povolání zdravotní sestry je velmi náročné, ostatně o tom se můžete přesvědčit v našem rozhovoru.*

Čím jste chtěla být jako malá?

Odmalička jsem chtěla být dětskou zdravotní sestrou. Moje sestra byla zdravotní sestřička, tak jsem ji chtěla následovat.

Proč jste si vybrala právě toto povolání?

Já jsem původně dětská sestra. Tuto práci jsem si vybrala, protože jsem měla ráda malé děti. Když jsem ale nastoupila do nemocnice, na dětském oddělení nebylo místo, a tak jsem šla k dospělým. Teď bych zase nešla na dětské oddělení, protože se mi tu líbí.

Co jste pro své povolání musela udělat?

Vystudovala jsem střední zdravotnickou školu (čtyři roky). Také tady v nemocnici občas absolvujeme nějaké kurzy nebo školení. Teď studuji v Brně jeden a půl roku pomaturitní školu.

Jak vypadá váš pracovní den?

Ráno ve tři čtvrtě na čtyři vstanu a o půl šesté přijedu do práce. Předáme si mezi sebou službu. Poté steleme postele, odebíráme krev, rozneseme léky a jídlo. Já dělám staniční sestru (musím zajistit chod oddělení), ale protože je tu málo děvčat, se vším jim pomáhám. Doprovázíme pacienty na vyšetření, roznášíme žádanky a jsme po ruce lékařům.

Co dělá staniční sestra?

Má tu na starost dvanáct až třináct děvčat (sestřiček je tu málo, mělo by jich tu být více, ale nejsou peníze na to, aby je zaplatili). Zajišťuje chod a vybavení oddělení, služby, když někdo onemocní, musí zajistit, aby šel někdo místo něj (děvčata nechtějí, a tak je musím přesvědčovat). Dále se stará o nemocné. Někdy také dělám takovou soudkyni mezi nemocnými a sestřičkami.

Co vás na vašem povolání baví a co považujete za nejtěžší?

Baví mě práce s lidmi a líbí se mi prostředí, ve kterém pracuji. Těžké se mi zdá jednání s lidmi. Co člověk, to jiná povaha, ke každému se musíme chovat jinak.

Chtěla jste své povolání někdy změnit?

Jednou jsem se o to z finančních důvodů pokusila, ale po devíti měsících jsem se vrátila zpátky. Tato práce mě baví.

Co byste vzkázala dívkám, které by chtěly být zdravotními sestřičkami?

Než si tuto práci vyberou, měly by se seznámit s nemocničním prostředím, protože je jednoduché vidět bílé šaty. Ale tato práce je náročná. Máme denní i noční služby, služby o svátcích, plné oddělení, jsou z toho bolavé nohy, hlava ... Když přijdete z práce, tak ještě dvě hodiny přemýšlíte, co se zapomnělo, udělalo, telefonujete sem. Každý by si měl rozmyslet, zda tu práci chce dělat.

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

Klub mladých debrujarů

Mili čtenáři,

Vítáme Vás u dalších debrujarů. Máte rádi pokusy? Ano? Tak to jsme si pro Vás připravili návod, jak si vyrobit propíchnutý balónek, který nepraskne. Potřebujete šikovnost a trpělivost. Se svojí šikovností to jistě hravě zvládnete.

Balónek nepraskne?

Pomůcky : špejle, balónek, nůžky, nit

Postup: Nafoukni balónek (ne příliš) a zavaž ho nitkou. Připrav si špejle se seříznutou špičkou na jednom konci. Začni propíchnovat balónek ze shora na vrcholu balónku, kde je materiál méně napnutý a propíchni ho naskrz vedle nitky. Balónek nepraskne. Jestli tomu nevěříte, tak si to sami zkuste. Přejeme Vám hodně úspěchu a mnoho zdaru při tomto pokusu.

Jana Strašková a Simona Ličková, VII. A

LITERÁRNÍ POKUSY

VÍTE, CO JE TO BAJKA? NE? TAK JÁ VÁM TO ŘEKNU. JE TO PŘÍBĚH, VE KTERÉM VYSTUPUJÍ PŘEVÁŽNĚ ZVÍŘÁTKA, KTERÁ SE CHOVÁJÍ JAKO LIDÉ. Z BAJEK VŽDY PLYNE PONAUCENÍ. TŘÍDA 7.B SE NA HODINKU STALA MALÝMI EZOPY A ZKUSILA VYMYSLIT SVOJI BAJKU. MŮŽETE SE PODÍVAT DO MYŠÍHO HOTELU, NEBO ZAJÍT NA NÁVŠTĚVU K ZAJEČÍ RODINCE.

MYŠÍ HOTEL

V jedné zemi stál hotel. Byl to hotel pro myši. Jednou v té zemi pořádali jeden myšák velkolepý ohňostroj. Kvůli němu se sjely myši z celého světa. Musely se ubytovat, a tak našly hotel. Za recepčním pultem stál starý myšák Horác. Přišla první myš. Byla čistá, šedá, tamější, dobře obléknutá, učesaná a v ruce držela značkový kufr. Horác myš ubytoval v nejlepším pokoji z celého hotelu. Zanedlouho přišla další myš. Byla z vedlejšího státu. Na sobě měla obyčejné šaty a v ruce obyčejný kufr. Horác myš ubytoval ve sklepě. Hned nato přišla do hotelu třetí myš. Byla až z druhého konce světa. Byla umolousaná, na sobě měla staré ušité šaty a nebyla moc učesaná, ale přesto měla peníze a slušně požádala Horáce o pokoj. Horác vzal lopatu, nabral myšku a hodil ji za dveře. Večer se přiblížil a sám Horác se šel podívat na louku. Nedopatřením ho chytla raketa od ohňostroje a vznesla se s ním do nebes. Přistála na druhém konci světa. V rybníku. Horác běžel do prvního hotelu, který viděl. Když ho spatřil vedoucí hotelu, řekl: „Už ať jsi venku, ty špindíro umolousaný!“ A vzal lopatu, Horáce nabral a vyhodil za dveře do deště. Horác byl velice zmrzlý a nachlazený. Najednou se objevila ta myška, kterou Horác nelítostně vyhodil z hotelu, a vzala ho k sobě domů.

Poučení: Nesmíš lidi soudit podle zevnějšku, ale podle vnitřku. Někdy i dobrý vnějšek může ukrývat špatný vnitřek a naopak. Nezáleží na národnosti, barvy pleti, oblečení, jazyku, ... Nedělej nikomu to, co by tobě vadilo. Kdo jámu kopá, sám do ní padá.

Martina Šípková, VII. B

ZAJÍC MARCELLO

Jednou se zajíc Marcello vydal za rodinou. Když po dlouhé době přihopsal do domu svých rodičů, přivítalo ho nespočet bratranců. Zajíc Eros, Patric, Ronaldo, Romuald, Eda, Kvido atd. Marcello z toho nebyl příliš nadšený, protože se mu vždy posmívali, že nemá ženu. A ani teď tomu nebylo jinak. Zase se smáli. A tak se Marcello rozhodl, že půjde do ulic a nějakou hezkou si vybere.

Druhého dne tedy přihopsal k sobě domů, oholil se, umyl se, nageloval svých pár chlupů na hlavě, ustrojil se do gala, navoněl a vydal se do ulic. Když potkal krásnou a nápadnou zaječici, jak stojí u lampy a mává na jedoucí auta, řekl si: „Hm, ta bude asi přítulná a společenská“, a tak se k ní vydal. Ale jen co se k ní přiblížil, praštila ho zaječice točící se kabelkou. Marcello byl zklamán, protože taková zaječice s minisukní a rudými pysky se jen tak nevidí. Ale co,. Marcello se svým monoklem hopsal dál. Hopsal dlouho, dlouho, ale naděje v něm ani na okamžik nehasla. Až u lampy viděl další zaječici, a tak se k ní vydal. Byla špinavá, otrhaná a rozcuchaná. Marcello už zcela ztratil kuráž a víru. Ale vtom ho ta ležící zaječice jménem Líza

pozdravila: „Dobrý den, mladý zajíci.“ Marcellovi se rozzářily oči. „Dobrý den,“ odpověděl. A dali se spolu do řeči. Povídali si spolu moc a moc hodin a navzájem se poznávali. Marcello si pomalu, ale jistě uvědomoval, že není všechno zlato, co se třpytí. Pak ji pozval k sobě do domu, aby se umyla, vyspala a upravila. Byla hezká jako obrázek. Zaječice Líza ho také tajně milovala, a tak nebyl důvod, proč by se nemohli vzít. Když vše vyšlo na světlo, zajíci slavili obrovskou svatbu. A vždy, když přišli navštívit Marcellovu rodinu, bratránci ani nedutali a nemohli se vzpamatovat z určité velkého šoku.

Poučení: Není všechno zlato co se třpytí.

Barbora Viktorinová, VII. B

Recepty pro nejednu příležitost

Milí čtenáři, opět jsme pro vás připravili oblíbené recepty redaktorů Malíčku. Můžete se jimi blýsknout na narozeninové oslavě nebo jen tak pohostit návštěvu. Věříme, že vás některý z našich receptů zaujme. Přejeme vám, aby se povedl a samozřejmě také dobrou chuť!

Zapečené housky od Kamily Emrové

Na přípravu potřebujeme:

Housky (rohlíky nebo toustový chléb), rajčata a paprika (na ozdobení)

Směs

30 dkg tvrdého sýra (nastrouhat nahrubo), 15 dkg mrkve (nastrouhat jemně), 1 vejce, 6 stroužků česneku, 1 majonéza, sůl, pepř, hořčice

Postup:

Směsí potřeme rozpůlené housky (rohlíky, toustový chléb) a zapékáme v troubě na 250°, dokud se sýr neroztaví. Na závěr dozdobíme rajčaty nebo paprikou.

Česneková pomazánka od Veroniky Šustrové

Na přípravu potřebujeme:

10 – 15 dkg strouhaného sýra (cihla), 1 malá majonéza, 2 - 4 stroužky česneku (podle chuti), špetka soli, červená paprika

Postup:

Smícháme nastrouhaný sýr, majonézu a slisovaný česnek. Podle chuti osolíme. Pomazánku můžeme namazat na plátky veka nebo rohlíků a ozdobit paprikou.

Zelný salát od Jany Straškové

Na přípravu potřebujeme:

1 hlávka zelí, sůl, cukr, ocet, bílý jogurt, majolka, nastrouháný česnek, kečup, sladká paprika, chilli koření, šunka, tvrdý sýr

Postup:

zelí nakrájíme na tenké nudličky a ochutíme solí, cukrem a octem na sladkokyselo. Necháme trochu uležet. Zatím si připravíme omáčku z těchto surovin: bílý jogurt, trocha majolky, nastrouháný česnek utřený se solí, trocha kečupu, sladká paprika a špetka chilli. Vše vymícháme tak, aby nám vznikla hladká omáčka, kterou polijeme zelný salát. Navrch posypeme šunkou a sýrem - nakrájenými na tenké nudličky.

Slané tyčinky od Martiny Šípkové

Na přípravu potřebujeme:

1 listové těsto, žloutek, mléko, sůl, mák, sezam, kmín

Postup:

Z listového těsta vyválíme asi 3 – 5 mm tenkou placku. Rádýlkem rozkrájíme na tyčky. Potřeme žloutkem ušlehaným s trochou mléka. Posypeme například mákem, solí, sezamem, kmínem atd. Pečeme v horké troubě dorůžova.

Za redakční radu sepsala Jana Machová

SOUTĚŽ - KDO JE TO?

Ahojky vy všichni, co rádi soutěžíte a alespoň trochu se vyznáte ve světě známých osobností. Minule měla to štěstí Dana Jirásková z V. A, které tímto gratulujeme. A jaké byly správné odpovědi? 1. byla Olga Šípková, 2. Pavel Trávníček, 3. Helena Vondráčková a 4. Jaromír Jágr. Hádali jste dobře, ale nehodili jste soutěžní kupón do Školní vrby, a nebo jste prostě neměli to štěstí, abychom vás vylosovali? Tak to zkuste znovu! Přejeme vám hodně štěstí při pátrání mezi celebritami.

1

Tato mladá žena se narodila 24. 1. 1979 ve slovenských Malackách. Vystudovala hudebně-dramatický obor na bratislavské konzervatoři. Účinkovala a účinkuje v některých slovenských divadlech. V devatenácti letech odešla do Prahy kvůli muzikálu Pomáda. K její popularitě přispěla hlavně role ve filmu Rebelové. Nyní hraje v muzikálu Kleopatra. Nazkoušela i roly Hanky do muzikálu Starci na

SOUTĚŽ – KDO JE TO?

Jméno a příjmení žáka

třída:

PŘÍJMENÍ OSOBY

1.

2.

3.

4.

chmelu, ale nakonec se rozhodla, že v něm hrát nebude. Dobře také známe její hlas, moc pěkně zpívá!

2.

Tento muž spatřil světlo světa 11. 9. 1976 v Liberci. Již v 16 letech začal závodit v týmu Svět motorů. V roce 1995 získal místo v německém týmu formule Ford, kde začínal i známý Michael Schumacher. Vedl si zde skvěle a umístil se po 4 vítězstvích celkově na 3. příčce. O rok později dokonce celou tuto soutěž vyhrál. V roce 2000 se stal testovacím jezdce F1 stáje Jordan. Stal se jako první Čech v historii pilotem F1.

3.

V říjnu 1961 přišla na svět známá česká herečka, kterou můžete vidět každé pondělí večer v humorném pořadu jedné televize. Hrála v mnoha filmech (např.: Otesánek, Deník šílené manželky) a televizních seriálech (jeden z nich nyní dávají v televizi), také účinkuje v Činoherním klubu. Tato půvabná blondýnka získala Českého lva a cenu TýTý (2. nejoblíbenější herečka). Je vdaná a má pět dětí.

4.

Předtím, než se objevil na televizní obrazovce v roli moderátora, působil jako herec v několika oblastních divadlech (v Pardubicích, Olomouci, Opavě, Ostravě, Kladně...). Angažoval se i v politice. Kromě moderování snad nejúspěšnější televizní soutěže u nás (můžete ji zhlédnout dvakrát týdně), se dnes živí dabingem (kocour Garfield) a občas i nějakou reklamou či komentářem. Je synem bývalé hlasatelky československé televize.

**Soutěžní kupón vhod'te do konce března do schránky Školní vrby.
Nezapomeňte vyplnit jméno a třídu.**

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

1) Dopln' k předponám vhodné slovo:

vý }
ná } ---
zá }

vý }
ná } ----
po }

2) Které slovo nepatří mezi ostatní?

- a) jedna, dvacet, sto, osmistý, deset
b) slon, tygr, zebra, hroch, kůň
c) běžet, utíkat, chvátat, spěchat, odejít
d) banán, pomeranč, rajče, hruška, kiwi

3) Najdeš ve větě zvíře?

- a) V osamělé vile se docela bála.
b) Jedno veslo našel Karel ležet u řeky.
c) Slep i celou skládačku puzzle!
d) V sobotu jedu na hory.

4) Číslo sto dvacet vyděl násobkem čísel šest a čtyři. Číslo, které ti vyjde, vynásob stejným číslem, poté podílem čísel čtyřicet osm a dvanáct. Výsledné číslo napiš slovy a přidej předponu mě. Co ti vyjde za slovo?

.....

5) Doplně do křížovky výsledky předchozích cvičení 2-4 a vyjde ti antonymum k jednomu z výsledků.

The diagram shows a 10x10 grid with a central 2x2 area highlighted by a thick black border. The grid is labeled with numbers and letters on the left side, indicating a sequence of steps or moves. The labels are as follows:

- Row 1: 3) a
- Row 2: 2) c
- Row 3: 4)
- Row 4: 3) b
- Row 5: 2) b
- Row 6: 3) c
- Row 7: 2) b

The grid is composed of 10 columns and 10 rows. The central 2x2 area is defined by the intersection of the 5th and 6th columns and the 5th and 6th rows. The labels are positioned to the left of the grid, corresponding to the rows they describe.

6) Pokus se vyplnit tabulku slovy, která mají potřebný počet písmen a končí písmenem O.

0					
	0				
		0			
			0		
				0	
					0

7) Vypiš všechna čísla, která mohou vzniknout z těchto číslic: 2, 6, 9.

Každé číslo musí obsahovat všechny číslice. Příklad: 269

8) Ve slovech se přeházela písmenka. Přijdeš na původní slovo?

čitule _____ kedár _____ adohaj _____

9) Dopln římy.

Únor

Druhý měsíc – Únor krátký,
pouští zimu svými _____.
„Moje milá, přišel čas,
jaro přijde mezi _____!”

Vločka

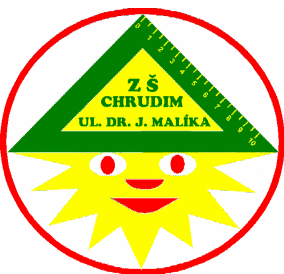
Obloha je celá šedá,
vločka na zem cestu _____.
A když spadne, maličká,
svítí jako _____.

(Z knihy Zuzany Kopecké, Básničky od srdíčka)

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

Správné odpovědi:

1. -let, -stroj 2. a) osmistý b) zebra c) odejít d) rajče 3. a) vosa b) slon
c) slepice d) sob 4. město 5. vesnice 9. vrátky, nás, hledá, hvězdička

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, K. Emrová, T. Jarošová, J. Strašková, M. Šípková, L. Krčil, M. Vápeník, R. Severýnová, L. Marhanová, A. Paulů, Š. Žáková, L. Jandová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**